

**MARTÍ
PERARNAU**

PEP GUARDIOLA

PRVNÍ ROK V MNICHOVĚ

HOST

KASPAROVOVA ZÁHADA

NEW YORK, ŘÍJEN 2012

Garri Kasparov dojedl salát a zavrtěl hlavou. Už potřetí zopakoval tatáž slova: „Je to nemožné.“ Tentokrát v jeho hlase zaznělo podráždění. Pep Guardiola se ho neodbytně vyptával, proč je podle něj nemožné konkurovat Magnusu Carlsenovi, šachovému velmistrovi a nejslibnějšímu talentu poslední doby.

Večeře se nesla v srdečném duchu. Guardiola se s Kasparovem poznal o několik týdnů dřív a od samého začátku se nijak netajil svým obdivem ke slavnému šachistovi. Kasparov ztělesňuje ty vlastnosti, kterých si katalánský fotbalový trenér váží ze všeho nejvíce: píli, inteligenci, zaujetí, vytrvalost, vnitřní sílu a určitou dávku rebelství... Guardiola byl nadšený, že se s Kasparovem může setkat osobně, zajít s ním na večeři a konverzovat o ekonomii, technologii, rivalitě a samozřejmě také o sportu.

Pep Guardiola se před několika málo měsíci stáhl ze světa elitního fotbalu a těšil se na rok klidu a odpočinku v New Yorku. Měl za sebou triumfální tažení s FC Barcelonou, nejúspěšnější, nejvíce vzrušující a nejzářnější epochu v historii katalánského velkoklubu,

které se už nejspíš nikdy nic nevyrovná: hned během první sezony svého působení dosáhl šesti titulů a za čtyři roky získal čtrnáct z devatenácti možných trofejí. Výčet jeho úspěchů je ohromující, ale vybraly si svoji daň. Pep se cítil prázdný, vyčerpaný a podrážděný, a aby nedošlo ke škodám, které již nebude možné napravit, radši se s Barçou rozloučil.

V New Yorku chtěl začít znovu, užít si rok klidu a pokoje, vyčistit si hlavu. Potřeboval znovu načerpat energii a strávit nějaký čas s rodinou, kterou předtím kvůli pracovním povinnostem poněkud zanedbával. Měl také v úmyslu si rozšířit obzory a věnovat se přátelům. Jedním z těchto přátel byl Xavier Sala i Martín, profesor ekonomie na Kolumbijské univerzitě a finanční ředitel FC Barcelony v letech 2009 a 2010, kdy ve funkci prezidenta klubu končil Joan Laporta.

Sala i Martín je světově uznávaný ekonom a Guardiolum dobrý kamarád, který v New Yorku žije už řadu let. Byl to právě on, kdo rozptýlil poslední obavy Guardioly rodiny ze stěhování do tohoto amerického velkoměsta. Pepovy děti neuměly anglicky a jeho manželka Cristina měla v Katalánsku plné ruce práce s rodinnou firmou. Pepův návrh přestěhovat se za oceán se jim příliš nezamlouval, ale Sala i Martín je přesvědčil, že se jim v New Yorku bude líbit, a měl pravdu. Celá zkušenost byla nakonec mnohem lepší, než by si kdy pomysleli.

Sala i Martín je také blízkým přítelem Garriho Kasparova.

Jednoho podzimního večera ho Guardioly pozvali do svého newyorského domova.

„Mrzí mě to, Pepe, ale už něco mám. Slíbil jsem, že přijdu na večeri k manželům Kasparovovým,“ omlouval se. Pak ale navrhl, že by Pep mohl jít s ním, a Pepa ta myšlenka nadchla stejně jako Kasparova a jeho manželku Darju.

Byl to velmi podnětný večer. Nebavili se ani o šachu, ani o fotbale, ale o nových vynálezech a technologiích, o odvaze bořit normy, o tom, jak důležité je nenechat se zastrašit tváří v tvář nejistotě, a o vášni. O vášni mluvili nejdéle.

Kasparov vyjádřil své pesimistické, leč poměrně jasnozřivé názory na technologický pokrok. Svět podle něj ekonomicky ustrnul, protože veškerý technologický potenciál dnes slouží jen na hraní a nové objevy postrádají význam, který měly v dobách minulých. Vynález internetu se nemůže rovnat vynálezu elektřiny, který světu přinesl nevídané změny. Ženy mohly začít pracovat a objem světové ekonomiky se zdvojnásobil. Skutečný vliv internetu na světovou ekonomiku, vysvětloval bývalý mistr světa v šachu, je mnohem menší než dopad, který měl vynález elektřiny. Jako příklad uvedl iPhone, telefon, jehož procesor je mnohem výkonnější než ten, který používaly počítače letu Apollo 11 AGC (*Apollo Guidance Computer*). Ty měly stotisíckrát menší operační paměť než dnešní chytrý telefon. Počítače AGC měly za úkol dostat člověka na Měsíc, zatímco dnes používáme stokrát sofistikovanější přístroje k zabíjení ptáčků, rozčiloval se Kasparov v narážce na populární hru *Angry Birds*. Sala i Martín, sám muž břitkého intelektu, byl rozhovorem obou velikanů ohromen. „Bylo úžasné pozorovat dva tak inteligentní muže, jak se baví o technologiích a vynálezech, o vášni a o složitosti celého světa,“ vzpomíná.

Vzájemná fascinace Guardioly a Kasparova byla tak velká, že se o několik týdnů později sešli u další večeře. Té se Sala i Martín zúčastnit nemohl, protože byl právě v Jižní Americe. Připojila se však Cristina Serra, Pepova manželka.

Toho večera už se bavili i o šachu. Guardiolu překvapilo, jak kategoricky se Kasparov vyjadřuje o norském šachistovi Magnusu Carlsenovi, jemuž předpovídal, že se nezvratně stane mistrem světa. Jeho věštba se naplnila následujícího roku, v listopadu 2013, když Carlsen porazil Višvanáthana Ánanda 6,5:3,5. Kasparov velebil schopnosti tehdy dvaadvacetiletého šachového velmistra, kterého roku 2009 začal tajně trénovat, ale zmínil se i o několika slabínách, na nichž by měl podle něj mladý Nor zapracovat, pokud chce skutečně dominovat světovému šachu.

Právě tehdy se Guardiola Kasparova zeptal, zda se cítí schopen s norským velmistrem hrát a porazit ho. Odpověď ho překvapila:

„Mám schopnosti nutné k tomu, abych ho porazil, ale je to nemožné.“ Guardiola měl za to, že je to jen politicky korektní odpověď, v níž se odráží veškerý diplomatický um, jakého je tak impulzivní muž jako Kasparov schopen. Proto dotíral dál.

„Ale Garri, pokud jsi schopen ho porazit, proč by to mělo být nemožné?“

Obdržel ovšem tutéž odpověď.

„Je to nemožné.“

Guardiola umí být pořádně paličatý, a tak se do Kasparova pustil ještě umíněněji. Zatímco se šachista uzavíral do své ulity a upíral oči do talíře, jako je kdysi upíral na šachovnici při obzvlášť složitém obranném tahu, Guardiola se zeptal potřetí.

„Je to nemožné,“ zopakoval už mírně nabručený Kasparov.

Guardiola odsunul téměř netknutý salát a rozhodl se, že změní taktiku a vyčká na další příležitost, jak z Kasparova vymámit důvody, proč si myslí, že by Carlsena nemohl porazit. Nebyla v tom jen zvědavost. Pep moc dobře věděl, že by se v Kasparovově výroku mohla skrývat odpověď na jednu z nejpálčivějších otázek vrcholového sportu.

Pep Guardiola před čtyřmi měsíci opustil FC Barcelonu, klub, s nímž jako trenér dosáhl úchvatných a pro mnohé nepředstavitelných úspěchů. Odešel proto, že se cítil prázdný, vysílený a opotřebovaný a neměl pocit, že by týmu, který už vyhrál všechno, co se vyhrát dalo, dokázal ještě něco přinést. Jako první trenér ve fotbalové historii dovedl svůj klub k zisku všech šesti možných titulů za jedinou sezonu.

Teď ale cítil, jak se mu vrací síly, jak mu nejen tělo, ale především mysl začíná sršet znovunabytou energií. Stál před jednou z největších legend světového sportu — a ta mu zatvrzele opakovala, že sice má sílu a schopnosti vítězit, ale že je to podle ní nemožné. Není divu, že to v něm probudilo zvědavost.

Kasparovova záhada byla mnohem víc než jen historka, kterou bude jednou vyprávět vnoučatům. Skrývala se v ní odpověď na otázky, které si Guardiola pokládal už řadu let: proč mě působení

v Barceloně tolik vyčerpalo? A především: jak se podobnému vyhoření vyhnout v budoucnosti?

Kdybych měl Pepa Guardiolu popsat, řekl bych o něm, že je to muž, který o všem pochybuje. Původ těchto pochyb však není ani v nejistotě, ani ve strachu z neznáma. Je to snaha o dokonalost. Pep ví, že dosáhnout dokonalosti není možné, a přesto se o to pokouší. Proto má také často pocit, že za sebou nechává nedokončenou práci.

Guardiola je v tomto ohledu téměř posedlý. Věří, že nejlepší řešení najde jedině tak, že důkladně zváží všechny možnosti. V tom se podobá šachovému velmistrovi, který analyzuje všechny myslitelné tahy, než se rozhodne, kterou figurku a kam na šachovnici posune. Posedlost rozptylováním všech pochybností je nejzákladnější rys Pepovy povahy. Guardiola je schopen o jediném detailu uvažovat hodiny stále dokola, než konečně dospěje k rozhodnutí.

Když se chystá na zápas, nepochybuje o talentu svých hráčů. Ví, že jeho tým vyběhne na hřiště s jediným cílem — hnát se za míčem, útočit, zvítězit. Jenže to je všechno jen obecná rovina a Pep svá plátna maluje mnohem drobnějšími tahy. Jeho největší ideje se skládají z mnoha menších myšlenek a ty mu krouží hlavou po celý týden, který na přípravu utkání má. Neustále si v duchu prochází základní sestavu, zvažuje, co týmu přináší který hráč, jak je sehraný se svými spoluhráči, jak se které sestavě bude dařit tvářit v tvář útoku soupeře...

Guardiolova mysl připomíná mysl šachisty, který promýšlí a zvažuje všechny pohyby po šachovnici. Nejen svoje, ale i protivníkovy, aby se duševně připravil na vývoj partie. Je jedno, proti komu hraje. Guardiola nemá klid, dokud v duchu nerozebere a nevyhodnotí všechny možnosti, a jakmile to udělá, projde si je všechny znovu.

Manel Estiarte, Guardiolora pravá ruka v Barceloně i v Bayernu, této Pepově neschopnosti se od fotbalu oprostít říká „zákon třiceti dvou minut“. Estiarte se často snaží — za použití všech možných i nemožných prostředků — Guardiolu alespoň na chvíli rozptýlit,

ale ze zkušenosti moc dobře ví, že katalánský trenér nedokáže na fotbal zapomenout na víc než půl hodiny.

„Vezmete ho třeba do restaurace, aby na to všechno přestal myslet, ale uplyne přesně třicet dva minut a vidíte na něm, že už je zase duchem někde úplně jinde,“ popisuje. „Začne bloumat očima po stropě, přikyvuje, jako že vás poslouchá, ale nepodívá se na vás, protože ve skutečnosti už zase přemítá nad soupeřovým levým bekem, nad obrannými povinnostmi záložníků, nad tím, jak křídla co nejlépe připraví půdu pro hrotové útočníky... Stačí půlhodina a je zase zpátky u těch svých věčných analýz.“

Pokud ho hráči i vedení Bayernu podpoří, nehrozí, že by ho stres z neustálého analyzování vyčerpával tolik jako předtím.

Estiarte Guardiologi občas přikáže, aby odjel ze Säbener StraÙe, tréninkového centra Bayernu Mnichov, a na chvíli vypnul. Pep se vrátí domů, chvíli si hraje s dětmi, ale za půl hodiny se zase schová ve svém kamrlíku na konci chodby a jeho mysl se znovu rozjede na plné obrátky. Uplynulo třicet dva minut a Pep musí znovu v duchu vyřešit všechny své pochybnosti, ten den už nejmíň počtvrté.

Proto je pro něj odpověď Garriho Kasparova tak důležitá. Proto tolik trvá na rozluštění jeho záhady. Proč se legendární velmistr, oplývající nezpochybnitelnými kvalitami, necítí schopen svého rivala porazit?

Byly to ovšem Cristina a Darja, manželky obou velikánů, kdo hádanku toho večera v New Yorku nakonec zodpověděl. Zavedly řeč zpět na vašeň, dotkly se vysokých nároků a tlaku ve vrcholovém sportu a nakonec došly až k psychice a nutnosti koncentrace.

„Možná že je to otázka soustředění,“ navrhla Cristina.

„Kdyby šlo jen o jednu dvouhodinovou partii, Garri by Carlsena porazil,“ přizvukovala Darja. „Jenže tak to není. Ta partie by se protáhla na pět nebo šest hodin a Garrimu se už nechce trpět tolik hodin v kuse v plné soustředěnosti a neustále si lámat hlavu se všemi možnostmi. Carlsen je ještě mladý a není si vědom toho, jak to člověka vyčerpává. Garri to ale ví a už si tím nechce znovu procházet, den za dnem, stále dokola. Takže by proti sobě byli dva

soupeři, z nichž jeden se dokáže soustředit dvě hodiny a druhý pět. Proto je pro něj nemožné vyhrát.“

Guardiola té noci skoro nespal. Hlavou mu stále běželo to, co právě vyslechl.

DĚŠŤ V MNICHOVĚ

MNICHOV, 24. ČERVNA 2013

Je 24. června, svátek svatého Jana — v Katalánsku populární Sant Joan — a v Mnichově prší. Je to první den Pepa Guardioly v Bayernu a zdá se, že mu déšť nijak nevadí. Naopak, je celý rozzářený a překypuje nadšením, až to vypadá, že se chvílemi musí silou vůle krotit.

Necítí strach, jen ničím nezkalenou radost, kterou nemá v úmyslu skrývat. Radost, že se vrací k fotbalu, a to ještě v sedle tak energického a nažhaveného koně, jako je Bayern, klub, který jeho nadšení sdílí. Všichni jsou plní emocí, jako by byl Pepův příchod další trofej k těm třem, které už tu sezonu Bayern vyhrál — nebo prvním triumfem sezony nadcházející.

Pro klub je to den, který se zapíše do historie, ačkoli se nechystají velké oslavy, jen tisková konference. Akreditaci si vyžádalo dvě stě čtyřicet sedm novinářů, což je účast, jakou mnichovská Allianz Arena na akci takového charakteru nepamatuje. Atmosféra je elektrizující, jako by tu nešlo o pouhé představení nového kouče, ale spíš o korunovaci. Stadionem tepe nadšení a určité napětí, zatímco v tiskovém středisku se shromažďuje dychtivý dav.

Pep sám jako by omládl. Do očí se mu vrátila jiskra, už to není ten unavený muž, který odcházel z lavičky FC Barcelony. Už se nemůže dočkat, až se dá znovu do práce, až bude zase blízko balonu. Až se vrátí ke své vášni.

„Fotbal mám rád. Měl jsem ho rád ještě předtím, než jsem se stal fotbalistou. Rád ho hraju, rád se na něj dívám, rád o něm mluvím. Zavřu se na Säbener StraÙe, abych se o Bayernu co nejrychleji naučil všechno, co potřebuju, abych se seznámil s mládežnickou akademií a především s našimi bundesligovými soupeři,“ slibuje Pep.

„Nejdůležitější je pro nás získat ligový titul, protože o ten se bojuje ve třiceti čtyřech kolech,“ nastiňuje Karl-Heinz Rummenigge, prezident správní rady Bayernu Mnichov, cíle, jichž chce klub dosáhnout. „Nejkrásnější by pochopitelně bylo vítězství v Lize mistrů, ale to je soutěž, ve které není nic předem dané, a postupy, které fungují v domácí lize, se mohou v Lize mistrů minout účinkem. Sám se už velice těším na to, s jakými změnami v týmu Pep přijde.“

Pep jen skromně mávne rukou, jako by chtěl říct, že nehodlá měnit skoro nic, já mám ovšem pocit, že je to jen jeho pověstná diplomacie. Zdá se, že jeho realizační tým souhlasí.

Do tohoto týmu patří Manel Estiarte, který radši zůstává ve stínu a bude Pepovou pravou rukou, připravenou říct mu přesně to, co potřebuje slyšet, aby udržel nastavený směr — i když to občas nebudou zrovna sladká slůvka. Dále Domènec Torrent, který se bude o post Guardiologa asistenta dělit s Hermannem Gerlandem, mužem, jenž vychoval Thomase Müllera, Davida Alabu a Philippa Lahma a stane se nedílnou součástí Pepova týmu.

Mezi novináři sedí také Lorenzo Buenaventura, kondiční trenér, který nechal všeho, aby mohl Guardiolu následovat do Barcelony, odkud posléze odešel spolu s ním a teď se jako nepostradatelný člen jeho týmu připojil k Bayernu. Vedle něj je Carles Planchart, jehož úkolem bude chodit na zápasy soupeřů a analyzovat jejich taktiku a především pohyb jejich hráčů po hřišti.

V šesté řadě se usadily Pepova manželka Cristina a jejich starší dcera Maria. Je tu také Pepův bratr Pere Guardiola a s ním Evarist

Murtra, ředitel, jenž přivedl Guardiolu na Camp Nou, a Jaime Roures, magnát, který má pod palcem vysílací práva španělského fotbalu. Skupinku Pepových nejbližších příbuzných a přátel uzavírá Josep Maria Orobitg, Guardiolum agent.

Bayern Guardiola vítá, jako by v něm konečně našel poslední chybějící dílek skládačky, která jej dovede až na vrchol světového fotbalu.

„Ve světovém žebříčku jsme se dostali deset bodů za FC Barcelonu, takže jsme na dohled, ale stále ještě na druhé příčce. První místo nám pořád uniká, a to navzdory všem úspěchům, kterých jsme v této sezoně dosáhli. Proto jsem velmi rád, že se nám podařilo získat právě Pepa Guardiolu. Pro Bayern je to obrovská čest,“ shrnuje za všechny Rummenigge.

Guardiola se snaží všeobecné nadšení trochu krotit. „Tvrdit, že teď Bayernu začíná nová éra, by bylo dost domýšlivé. Musíme postupovat krůček po krůčku. Očekávání jsou vysoká a nebude to snadné. Sám jsem z toho trochu nervózní,“ přiznává.

K překvapení všech přítomných se vyjadřuje takřka bezchybnou němčinou, což je rozhodně působivé, protože to od něj nikdo nečekal. Dokonce se pokouší o složité gramatické konstrukce za použití ukazovacího zájmena *diese* a opakovaně používá záludné slovíčko *Herausforderung*, když mluví o výzvách, kterým se chystá čelit.

Německá média budou jeho jazykovou zdatnost nejprve opěvovat, ale během pár měsíců si na ni zvyknou natolik, že Pepovi nezbude, než čas od času rozohněného novináře poprosit, aby zpomalil a otázku mu zopakoval.

Všichni chtějí vědět, k jakým změnám Pep sáhne, zda v klubu dojde k revoluci podobné té, kterou rozpoutal roku 2008 po svém příchodu do Barcelony a během níž z kádru vypadly hvězdy jako Ronaldinho a Deco. Guardiola jen potřese hlavou.

„Je jen velmi málo věcí, které tu chci měnit. Každý trenér má vlastní představu, ale já se domnívám, že v týmu, který získal čtyři tituly [zahrnuje mezi ně i Superpohár z roku 2012], nejsou žádné změny potřeba. Bayern je na tom skvěle, je to silné mužstvo. Já ho

chci hlavně udržet na úrovni, na kterou jej dovedl Jupp Heynckes, výborný trenér, kterého obdivuju nejen za to, jakých úspěchů dosáhl v posledních letech, ale i za celou jeho kariéru. Doufám, že se s ním brzo setkám, protože mě zajímá jeho názor. Být jeho nástupcem je pro mě ohromná čest. Chtěl bych mu tímto vzdát hold.“

Nový trenér i jeho nový klub jako by chtěli zapomenout na své předchozí triumfy a začít spolu nový život, i když nelze pominout, že Guardiola vyhrál za čtyři roky čtrnáct trofejí a mnichovský velkoklub sedm. Uli Hoeneß, prezident Bayernu, rozhodně nelže, když tvrdí, že se musel štípnout poté, co Pep kývl na jeho nabídku. „Na začátku, když Pep řekl, že by si uměl představit, že půjde trénovat Bayern, jsme nevěřili vlastním uším.“

Klub i trenér společně vykračují na tuto cestu, plní mladistvé vášně, plní nadějí a velkých očekávání, ale také s určitým neklidem a vědomím, co všechno je potřeba udělat. Ve fotbale se vždycky začíná od nuly a neexistuje nic než přítomnost.

„Když vám zavolají z takového klubu, jako je Bayern, zbystříte,“ popisuje Guardiola. „A já jsem na tuto výzvu připravený. S Barcelonou jsem zažil fantastické období, ale už jsem potřeboval něco nového a byl to právě Bayern, kdo mi takovou možnost nabídl. Jsem připravený, a i když budu pod tlakem, musím se s ním naučit žít. Jako trenér Bayernu Mnichov se musíte postarat, aby tým hrál dobře a vítězil. Nicméně opakují, tým, který už toho vyhrál tolik, žádnou velkou přestavbu nepotřebuje.“

Je to úplně jiný proslov než ten, který Pep pronesl roku 2008, když přebíral otěže FC Barcelony a sliboval, že tým bude bojovat, běhat a bít se do posledního autového vhazování poslední minuty posledního zápasu sezony. V Bayernu je bojovnost samozřejmostí a tlak, o kterém Guardiola mluví, se pro něj i pro tým stane stejně nedílnou součástí života v Mnichově jako pivo nebo děšť.

Svou fotbalovou ideologii shrnuje Guardiola v několika málo slovech. „Můj plán je velmi jednoduchý: útočit, útočit a útočit.“

Pak se všichni odeberou dolů na hrací plochu Allianz Areny, kde si Guardiola poprvé vyzkouší lavičku svého nového působiště.

Jednomu z přítomných Katalánců se vybaví slavná báseň o Ithace Konstantina Kavafise a popřeje trenérovi v chladném ranním vánku onoho mnichovského pondělí, „aby jeho cesta byla dlouhá.“ Guardiola se otočí a dodá: „A dobrá!“

Je to jasné, Pep Guardiola by už déle bez fotbalu nevydržel. Manel Estiarte málem dostal infarkt, když ho Pep požádal, aby mu na Säbener StraÙe všechno připravil na desátého června.

„Co tam proboha chceš dělat? Vždyť tam ještě nikdo nebude! Užij si trochu volna, protože pak hodně dlouho žádné mít nebudeš,“ radil mu.

Pep se vrací k tomu, co mu už palčivě scházelo: k míči, k fotbalu, ke své vášni. Co ale scházelo Bayernu? Proč přikročil mnichovský klub ke změně? Proč mění trojnásobný šampion svého žokeje? *Por qué? Warum?*

Pochopit, proč se vedení Bayernu rozhodlo vyměnit trenéra po nejúspěšnější sezoně v historii klubu, vyžaduje hlubší zamyšlení nad tím, jak funguje moderní fotbalový klub, jak komplexní dnes fotbal je a jakou roli hrají manažeři v tomto odvětví, které stejnou měrou kombinuje hmatatelné s nehmataelným, góly s pokřikem.

V bavorském velkoklubu byla skupinka bývalých fotbalistů, kteří se rozhodli narýsovat svému klubu, jehož hra trpěla určitými nedostatky a neosobitostí, novou cestu.

Bayern se mohl pyšnit velkolepou historií, vlivem, dostatkem financí i sebevědomí a v neposlední řadě také oddanou fanouškovskou základnou. Nesčetné zárné úspěchy doplňovaly ty nejlepší germánské ctnosti: nezvratnou víru, železnou vůli a neochvějnou vytrvalost.

Jenže se stále nedařilo definovat styl hry. Hoeneß a Rummenigge se proto rozhodli Bayernu chybějící článek opatřit. Nešlo jim jen o další trofeje, chtěli něco, co klubu vtiskne osobitost, co potvrdí jeho dominanci jako nezlomná pečeť. Jejich přáním bylo, aby jednoho dne značka Bayern představovala něco víc než snahu, odvahu, výkonnost a pochopitelně vítězství. A jejich pátrání je dovedlo až k Pepu Guardioli.

Sáhnout po změně ve chvíli, kdy je na vrcholu, bylo možná tím nejgeniálnějším tahem mnichovského klubu. Bayern mohl vsadit na kontinuitu, nechat po zisku tří trofejí na lavičce Heynckese a jeho tým, a nikdo by nehnul ani brvou. Místo toho se vedení klubu rozhodlo udělat další krok a díky Guardiolovu příchodu dosáhnout onoho snadno rozpoznatelného stylu a konzistentního úspěchu, po kterém prahne.

Nebude to ovšem nic snadného, protože Jupp Heynckes nasadil laťku hodně vysoko.

Toho dne, 24. června, se na trávníku Allianz Areny Pepovy oči poprvé spiklenecky střetnou s očima Matthiase Sammera, sportovního ředitele Bayernu Mnichov, muže, na kterého se v následujících měsících začne spoléhat. V Pepově pohledu se zračí pochopení paradoxní situace, v níž se Bayern nachází — je na samém vrcholu, a přesto chce šplhat ještě výš.

V bavorské metropoli prší sto třicet čtyři dny v roce. A to je jen jedna z mála věcí, na které si Pep Guardiola bude muset v Mnichově zvyknout.